

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 226/2013-30

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 29. októbra 2013 v senáte zloženom z predsedu Jána Auxta a zo sudcov Ľubomíra Dobríka a Rudolfa Tkáčika o prijatej sťažnosti Ing. K. B., K., zastúpeného advokátom JUDr. J. Č., Advokátska kancelária, K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práva základných slobôd postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 152/2005 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Ing. K. B. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 152/2005 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 152/2005 p r i k a z u j e konať bez zbytočných priet'ahov.

3. Ing. K. B. p r i z n á v a finančné zadost'učinenie v sume 2 500 € (slovom dvetisícpäťsto eur), ktoré je Okresný súd Prešov p o v i n n ý vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Prešov je p o v i n n ý Ing. K. B. uhradiť trovy konania v sume 413,91 € (slovom štyristottrinásť eur a deväťdesiatjeden centov) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. J. Č., Advokátska kancelária, K., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 226/2013-11 z 11. júna 2013 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť Ing. K. B., K. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 152/2005.

Z obsahu podanej sťažnosti a jej príloh vyplynulo, že na základe obžaloby podanej 30. októbra 2005 je vedené okresným súdom trestné stíhanie, v ktorom je sťažovateľ subjektom v postavení poškodeného.

Podľa vyjadrenia sťažovateľa okresný súd spôsobuje v predmetnom konaní zbytočné prietahy, v čom vidí sťažovateľ porušenie svojho základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľ vo svojej argumentácii poukazuje aj na sťažnosti na prietahy v konaní, ktorými sa v priebehu trestného konania domáhal nápravy a ktoré boli zo strany predsedu okresného súdu posúdené ako dôvodné (vyjadrenia okresného súdu k sťažnostiam sťažovateľa zo 7. septembra 2007 a z 5. augusta 2010), pričom mu však podľa jeho názoru nepriniesli požadovaný efekt.

Sťažovateľ na základe uvedenej argumentácie navrhuje, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 152/2005, prikázal okresnému súdu konať v jeho veci bez zbytočných prietahov a priznal mu primerané finančné zadosťučinenie v sume 12 000 €, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia.

Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadril okresný súd prostredníctvom svojej predsedníčky, ktorej vyjadrenie doručené ústavnému súdu 16. augusta 2013 obsahovalo podrobný chronologický prehľad vykonaných procesných úkonov a konštatovanie o plynulosti konania vo veci sťažovateľa s výnimkou obdobia od 30. decembra 2005 do 27. augusta 2007, kde nečinnosť okresného súdu bola spôsobená podľa vyjadrenia predsedníčky okresného súdu „zvýšenou zaťaženosťou predsedu senátu v súvislosti s odchodom viacerých sudcov z trestného úseku“. K ďalšiemu obdobiu nečinnosti (od 2. septembra 2008 do 7. septembra 2010) okresný súd uviedol, že „dôvodom odročenia pojednávania dňa 8.7.2008 na neurčito bolo nedoručenie odpovede zo strany Okresného súdu K. Tento súd bol požiadaný o spoluprácu pri zabezpečení dôkazu majúceho charakter bankového tajomstva, pričom žiadosť bola tomuto súdu zaslaná ešte 3. 12.2007. Na základe urgencie bola nám požadovaná správa zaslaná dňa 2.9.2008. V tom čase predseda senátu, ktorý mal vec pridelenú, začal prejednávať trestnú vec proti obž. M. Č. a spol., sp.zn. 3T 32/08, ktorá kvôli jej rozsiahlosti a závažnosti mu neumožňovala dostatočne sa venovať iným trestným veciam prideleným jeho senátu.“.

V závere vyjadrenia predsedníčka okresného súdu vyslovila súhlas s upustením od ústneho pojednávania vo veci sťažnosti.

Právny zástupca sťažovateľa využil možnosť zaujať stanovisko k vyjadreniu okresného súdu. V podaní doručenom ústavnému súdu 5. septembra 2013 vyjadril súhlas s upustením od ústneho pojednávania v danej veci a špecifikoval tiež výšku trov konania, na náhradu ktorých požadoval zaviazat' okresný súd. V predmetnom stanovisku poukázal na rozsiahle obdobie nečinnosti okresného súdu v trvaní takmer 20 mesiacov (od 30. decembra 2005 do 27. augusta 2007) a zdôraznil doterajšiu dĺžku trestného konania – 9 rokov, bez dovŕšenia právnej istoty. Právny zástupca sťažovateľa prezentoval tiež emotívnu argumentáciu, v ktorej uviedol: *„Obžalovaní ako organizovaná skupina okradli môjho mandanta o cely majetok o dedičstvo v ČR v sume 5,2mil Kč uložených v K. v Č., rodinný dom v P. v sume najmenej cca 2mil Sk /66388,-€/ a byt v K. v sume 1,2 mil Sk /39.833,-€/ zneužitím jeho choroby – mozgovej porážky. V predmetnom trestnom konaní bola uplatnená škoda 1 109 000,-Sk /36812,-€/ za hnutelné veci zariadenia domu a osobné veci. Obžalovaní obzvlášť hrubých a zákerným spôsobom v snahe sa obohatiť zneužili zdravotné problémy poškodeného a vrhli sa na bezbrannú korisť v snahe zmocniť sa a obohatiť na úkor sťažovateľa. Toto sa im podarilo a konanie súdu vo veci považujeme za výsmech spravodlivosti a zlegalizovanie trestnej činnosti.“*

V závere stanoviska právny zástupca sťažovateľa poukázal na negatívny dopad zbytočných prieskumov vo vzťahu k uplatnenému nároku na náhradu škody, keď uviedol, že *„stav právnej neistoty trvá naďalej, lebo vec nie je právoplatne skončená. Konečné rozhodnutie je nedohľadne a stráca už aj svoj účinok.“*

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

Z obsahu súdneho spisu a vyjadrení účastníkov konania ústavný súd zistil tieto pre rozhodnutie relevantné skutočnosti týkajúce sa priebehu konania:

Okresnému súdu bola 30. decembra 2005 podaná obžaloba pre trestný čin krádeže podľa § 247 ods. 1 a 4 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov,

pričom okresný súd 28. augusta 2007 vyzval sťažovateľa na predloženie relevantných podkladov.

Okresný súd uskutočnil 8. júla 2008 pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito pre účely zistenia pobytu svedka a zabezpečenia podkladov na základe uplatnenej žiadosti o právnu pomoc v styku s cudzinou. Predmetná žiadosť bola vybavená 2. septembra 2008. V priebehu augusta 2010 zisťoval okresný súd miesto pobytu svedka.

Okresný súd uskutočnil 9. novembra 2010 pojednávanie, na ktorom z dôvodu pobytu predmetného svedka na neznámom mieste prečítal zápisnicu o jeho výsluchu z prípravného konania, vyhlásil na tomto pojednávaní dokazovanie za skončené a vyhlásil rozsudok, ktorým boli obžalovaní spod obžaloby oslobodení (pretože skutok nie je trestným činom). Sťažovateľ a prokurátor podali proti rozsudku odvolanie. Krajský súd v Košiciach uznesením z 2. mája 2011 podľa § 258 ods. 1 písm. b) a c) zákona č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (trestný poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) zrušil prvostupňový rozsudok a vrátil vec okresnému súdu na nové konanie. Spisový materiál bol okresnému súdu vrátený 6. mája 2011. Okresný súd vykonal v októbri 2012 úkony smerujúce k zabezpečeniu relevantných podkladov.

Okresný súd uskutočnil 3. decembra 2012 pojednávanie, na ktorom vypočul obžalovaných a svedka, pričom pojednávanie odročil pre účely ustanovenia znalca. Okresný súd v priebehu júna 2013 vykonával úkony smerujúce k zabezpečeniu relevantných podkladov a predvolania účastníkov.

V čase rozhodovania ústavného súdu o sťažnosti nebolo posudzované konanie na okresnom súde právoplatne skončené.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov, ako aj práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 253/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni uvedený stav právnej neistoty.

Táto povinnosť súdu a sudcu je zakotvená v ustanovení § 203 ods. 2 Trestného poriadku aplikovaného v trestnej veci sťažovateľa, ktoré ukladá súdu povinnosť prejednávať vec čo najúčinnnejším spôsobom smerujúcim k objasneniu veci.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04) ústavný súd zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. Za súčasť prvého kritéria ústavný súd považuje aj povahu prerokúvanej veci.

1. Predmetom posúdenia zo strany ústavného súdu je trestné stíhanie vedené pre skutok kvalifikovaný ako trestný čin krádeže, kde nemožno konštatovať právnu zložitosť trestnej veci, vzhľadom na charakteristiku vyšetrovaného skutku, ktorý nepredstavoval žiaden mimoriadne komplikovaný právny prípad. Rovnako to platí aj

o súvisiacej problematike bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ktorú bolo v danom prípade potrebné aplikovať pre účely posúdenia predbežných otázok.

Z obsahu súdneho spisu však ústavný súd zistil určité okolnosti opodstatňujúce čiastočnú zložitosť prerokúvanej veci po skutkovej stránke. Táto bola daná potrebou rozsiahlejšieho dokazovania pozostávajúceho jednak z výsluchov oboch obžalovaných, ako aj výsluchov väčšieho množstva svedkov, v konaní sa takisto vyskytla potreba úkonu cezhraničnej právnej pomoci, pri ktorej treba nevyhnutne počítať s určitým predĺžením konania. Rozhodne však tieto skutočnosti nemôžu ospravedlniť rozsiahle obdobia nečinnosti a neefektívnej činnosti okresného súdu, ktoré boli ústavným súdom zistené pri preskúmaní jeho postupu (bod 3).

2. V rámci druhého kritéria aplikovaného pri posudzovaní otázky existencie zbytočných prieťahov konania ústavný súd konštatuje, že v správaní sťažovateľa nezistil žiadne okolnosti, ktoré by signalizovali pasivitu sťažovateľa ako účastníka konania.

3. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa zaručeného ústavou a jeho práva zaručeného dohovorom, bol postup konajúceho súdu.

Pri preskúmaní posudzovaného konania boli ústavným súdom zistené obdobia nečinnosti okresného súdu, keď tento nekonal bez toho, aby mu v tom bránila zákonná prekážka.

Rozsiahlym obdobím nečinnosti o dĺžke približne jedného roka a siedmich mesiacov bolo konanie okresného súdu poznačené v etape od 30. decembra 2005, keď bola okresnému súdu podaná vo veci sťažovateľa obžaloba, do 28. augusta 2007, keď okresný súd vyzval sťažovateľa na predloženie relevantných podkladov.

Pasivitou okresného súdu predstavujúcou nečinnosť v rozsahu približne jedného roka a desiatich mesiacov bolo poznačené aj obdobie konania od 2. septembra 2008, keď bola vybavená žiadosť o právnu pomoc v styku s cudzinou, o ktorú okresný súd požiadal, do augusta 2010, keď okresný súd vykonal úkony smerujúce k zisteniu pobytu relevantného svedka.

Okresný súd zostal nečinný (po dobu jedného roka a 4 mesiacov) aj po vrátení spisového materiálu 6. mája 2011, keď mu bol spisový materiál po zrušení jeho prvostupňového rozsudku vrátený nadriadeným súdom, do októbra 2012, keď začal vykonávať úkony smerujúce k zabezpečeniu relevantných podkladov.

Nečinnosť v rozsahu piatich mesiacov, keď okresný súd nekonal bez toho, aby mu v tom bránila zákonná prekážka, vykazuje aj obdobie konania od 3. decembra 2012, keď vykonal okresný súd pojednávanie, do júna 2013, keď začal okresný súd vykonávať úkony smerujúce k zabezpečeniu relevantných podkladov.

Ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre zdôrazňuje, že nielen nečinnosť, ale aj nesústreďená a neefektívna činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol (napr. I. ÚS 376/06, III. ÚS 90/07, III. ÚS 109/07).

Nesústreďenú a neefektívnu činnosť okresného súdu potvrdzuje uznesenie krajského súdu z 2. mája 2011, ktorým tento zrušil rozsudok okresného súdu z 9. novembra 2010 pre chyby konania podľa § 258 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku (nedostatočne zistený skutkový stav). Odvolací súd v predmetnom uznesení poukázal na podstatný nedostatok postupu okresného súdu, keď podľa vyjadrenia odvolacieho súdu rozhodol okresný súd predčasne, pretože sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami podstatnými pre rozhodnutie, čo vyvolalo pochybnosti o správnosti jeho skutkových zistení a potrebu v záujme objasnenia veci niektoré dôkazy zopakovať, prípadne vykonať ďalšie dôkazy.

K argumentácii okresného súdu o objektívnych okolnostiach majúcich negatívny dopad na plynulosť posudzovaného konania, a síce o nedostatočnom personálnom obsadení príslušného úseku okresného súdu a nadmernej zaťažnosti zákonného sudcu v dotknutých obdobiach konania, ústavný súd poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru opierajúcu sa o judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, že nadmerné množstvo vecí na súde nezabavuje štát zodpovednosti za zbytočné prietahy v konaní (mutatis mutandis III. ÚS 32/02, IV. ÚS 196/03, II. ÚS 199/2011) a že otázky množstva vecí, personálne

a organizačné problémy súdu nie sú v zásade ústavne významné pre posúdenie toho, či došlo k zbytočným priet'ahom v konaní (III. ÚS 14/00).

Z petitu podanej s'ťažnosti vyplýva, že s'ťažovateľ žiadal ústavný súd aj o vyslovenie porušenia práva na prejednanie jeho veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru v predmetnom konaní.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd si už pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, z tohto dôvodu v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, III. ÚS 109/07).

Vzhľadom na zistené obdobia nečinnosti okresného súdu a jeho neefektívnu činnosť nemožno takmer osem rokov trvajúcu dobu súdneho konania považovať za ústavne akceptovateľnú vo vzťahu k základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a ani za primeranú vo vzťahu k právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto dospel k záveru, že uvedené práva s'ťažovateľa boli porušené (bod 1 výroku nálezu).

III.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Vychádzajúc z toho, že trestné konanie pred okresným súdom nebolo ku dňu rozhodovania ústavného súdu o s'ťažnosti právoplatne skončené, prikázal ústavný súd okresnému súdu konať vo veci s'ťažovateľa bez zbytočných priet'ahov postupom smerujúcim k nastoleniu právnej istoty s'ťažovateľa domáhajúceho sa meritórneho ukončenia trestného stíhania (bod 2 výroku nálezu).

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'učinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľ v sťažnosti žiadal o priznanie primeraného finančného zadost'učinenia v sume 12 000 €, ktorú odôvodnil pocitmi právnej neistoty a nespravodlivosti v trestnom konaní týkajúcom sa vyšetrovaného skutku majúceho podľa vyjadrenia právneho zástupcu sťažovateľa fatálny dopad na jeho životnú situáciu.

Ústavný súd považoval v tomto prípade za primerané priznať sťažovateľovi sumu 2 500 €. Táto suma zohľadňuje celkovú dĺžku posudzovaného konania s prihliadnutím na predmet konania, dĺžku zbytočných priet'ahov v konaní, a s tým spojenú ujmu sťažovateľa (bod 3 výroku nálezu).

Sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu žiadal priznať aj náhradu trov konania pred ústavným súdom, ktorých výšku špecifikoval sumou 413,91 €.

Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania zistil, že uplatnená náhrada trov konania zodpovedá sume vypočítanej ústavným súdom v súlade s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“).

Pri priznaní trov vychádzal ústavný súd z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok 2012 (781 €).

Sťažovateľovi priznal náhradu trov právneho zastúpenia celkovo za tri úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie sťažnosti, stanovisko k vyjadrenie

okresného súdu) v sume 3 x 130,16 € a náhradu režijného paušálu v sume 3 x 7,81 € v zmysle § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a), c) a d) a § 16 ods. 3 vyhlášky. Náhrada bola teda priznaná v celkovej sume 413,91 € (bod 4 výroku nálezu).

Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 Občianskeho súdneho poriadku).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. októbra 2013